

Roma întemeiază viziunea - Numărul zece

Controversa finală: Cartea lui Ioel, căderea New Yorkului și simbolul Romei în istoria adventă

Jeff Pippenger

2024-08-26

Ultima controversă pe care doresc să o aduc împreună cu celelalte argumente istorice privitoare la simbolul Romei în cadrul istoriei advente este cartea lui Ioel. Acea controversă a avut loc după 11 septembrie 2001, iar fără a lua în considerare împrejurările acelei perioade, câteva aspecte subtile ar putea foarte bine să fie trecute cu vederea. Pentru a așeza acele împrejurări în context, este necesară o examinare a istoriei millerite. La 11 august 1840, profeția de timp din Apocalipsa, capitolul nouă, versetul cincisprezece, s-a împlinit.

Iar cei patru îngeri au fost dezlegați, care fuseseră pregătiți pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni. Apocalipsa 9:15.

Versetul identifică „ceasul, și o zi, și o lună, și un an” ca echivalând cu trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Cei patru îngeri au reprezentat momentul în care Islamul s-a ridicat la putere și a adus război împotriva Romei, începând la 27 iulie 1449. Punctul de început a fost stabilit prin folosirea punctului final al unei alte profeții de timp de o sută cincizeci de ani. Prima profeție de timp de o sută cincizeci de ani a fost prezentată în istoria primei nenorociri, care este, de asemenea, a cincea trâmbiță din Apocalipsa, capitolul nouă. Când profeția de o sută cincizeci de ani s-a încheiat la 27 iulie 1449, profeția de timp pe care o analizăm acum a început, iar trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile mai târziu profeția s-a încheiat la 11 august 1840.

William Miller a înțeles puterile din Apocalipsa nouă ca reprezentând islamul, iar înainte de data de 11 august 1840, un millerit pe nume Josiah Litch a prezentat o predicție întemeiată pe profeție, potrivit căreia în 1840 supremația otomană avea să înceteze. Cu zece zile înainte de 11 august 1840, Litch și-a precizat și actualizat predicția, indicând nu doar anul în care profeția urma să se îplinească, ci chiar anul, ziua și luna. Sora White comentează asupra efectului pe care predicția lui Litch l-a avut asupra lumii religioase a milleriților atunci când evenimentul s-a împlinit.

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a trezit un interes larg răspândit. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre principalii slujitori care propovăduiau a doua venire, a publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată... la 11 august 1840, când se poate aștepta ca puterea otomană din Constantinopol să fie frântă. Și cred că astfel se va dovedi a fi.”

“La timpul exact specificat, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit cu exactitate prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, iar mișcării advente i-a fost dat un impuls minunat. Oameni de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller, atât în

predicarea, cât și în publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins cu rezecțiuni.” Tragedia veacurilor, 334, 335.

Aprobarea ei față de acest eveniment a fost, de-a lungul anilor, atacată în repetate rânduri printr-o varietate de mijloace de către adventiștii de ziua a șaptea laodiceeni. Ca și în cazul celor șapte vremi și al „jertfei necurmăte”, a ataca acest adevăr înseamnă a respinge temeliile, așa cum sunt reprezentate pe cele două table sacre, precum și autoritatea Spiritului Profetic. Motivul pentru care Satana a lucrat spre a distruge încrederea în această istorie este multiplu.

Previziunea lui Litch a folosit „principiile de interpretare profetică adoptate de Miller”. Lui Miller i-a fost dată înțelegere cu privire la elementul timpului profetic, iar oricine se îndoiește că mesajul lui Miller s-a întemeiat pe timpul profetic nu trebuie decât să revadă diagramele pionierilor din 1843 și 1850 pentru a confirma că așa a fost. Înainte de 11 august 1840, aceia care se împotriveau prezicerii lui Miller despre întoarcerea lui Hristos susțineau că timpul profetic nu putea fi folosit pentru a înțelege când avea să Se întoarcă Hristos. Ei foloseau adesea afirmația Bibliei că nu știm ziua, nici ceasul, pentru a se împotrivi mesajului și lucrării sale.

Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici chiar îngerii cerurilor, ci numai Tatăl Meu. Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, așa cum erau în zilele de dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când Noe a intrat în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și venirea Fiului omului. Atunci doi vor fi la câmp; unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat. Matei 24:36–40.

În pofida acestui pasaj, milleriții au găsit prea multe dovezi biblice care să le susțină predicțiile și au continuat, acționând pe baza unui principiu identificat mai târziu de Sora White.

„Nimeni nu știe ziua, nici ceasul” era argumentul adus cel mai adesea înainte de către cei ce respingeau credința în advent. Scriptura spune: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici chiar îngerii cerurilor, ci numai Tatăl Meu.” Matei 24:36. O explicație clară și armonioasă a acestui text a fost dată de cei care Îl așteptau pe Domnul, iar folosirea greșită făcută de potrivnicii lor a fost arătată limpede. Cuvintele au fost rostite de Hristos în acea convorbire memorabilă cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, după ce părăsise pentru ultima dată templul. Ucenicii Îi puseseră întrebarea: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?” Isus le-a dat semne și a spus: „Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la ușă.” Versetele 3, 33. O afirmație a Mântuitorului nu trebuie făcută să nimicească pe alta. Deși nimeni nu știe ziua și nici ceasul venirii Sale, suntem învățați și ni se cere să știm când este aproape. Mai mult, suntem învățați că a nesocoti avertizarea Sa și a refuza sau a neglija să știm când adventul Său este aproape va fi tot atât de fatal pentru noi cum a fost pentru cei care trăiau în zilele lui Noe faptul de a nu ști când avea să vină potopul. Iar pilda din același capitol, care pune în contrast slujitorul credincios cu cel necredincios și arată osânda aceluia care a zis în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină”, arată în ce lumină îi va privi și răsplăti Hristos pe aceia pe care îi va găsi veghind și învățând despre venirea Sa, și pe aceia care o tăgăduiesc. „Vegheați, dar”, spune El. „Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa.” Versetele 42, 46. „Dacă, deci, nu vei veghea, voi veni

peste tine ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.” Apocalipsa 3:3.” Tragedia veacurilor, 370.

Atunci când predicția lui Litch s-a împlinit, oameni „de învățătură și poziție s-au unit cu Miller, atât în predicare, cât și în publicarea vederilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins rapid.” Solia lui Miller a fost împuternicită atunci când regulile sale de interpretare profetică au fost confirmate ca reguli valide. Ca răspuns la împlinirea profeției timpului, nu numai că regula lui Miller a fost confirmată și mulți s-au alăturat atunci mișcării millerite, ci la fel de semnificativ din punct de vedere profetic a fost faptul că fusese confirmată regula principală dintre regulile lui Miller. De asemenea, faptul că această confirmare a fost realizată prin aplicarea unei profeții a celei de-a doua dintre cele trei vaiuri, care sunt de asemenea trâmbițele a cincea, a șasea și a șaptea.

Puterea de împuternicire a soliei lui Miller a devenit unul dintre cele mai semnificative semne de hotar ale mișcării de reformă millerite. Ea fusese prefigurată prin botezul lui Isus. A marcat faptul că procesul final de încercare al fostului popor al legământului (protestanții) începuse. A devenit punctul central al atacului lui Satana împotriva întregii mișcări și solii millerite.

„Orice întrebare pe care Satana o poate stârni în minte pentru a crea îndoială cu privire la marea istorie a călătoriilor din trecut ale poporului lui Dumnezeu îi va plăcea maiestății sale satanice și este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Vestea venirii grabnice a Domnului în lumea noastră, cu putere și mare slavă, este adevăr, iar în 1840 multe glasuri s-au ridicat pentru vestirea ei.” Manuscript Releases, volumul 9, 134.

La 11 septembrie 2001, al treilea vai a intrat în istoria profetică. Evenimentul a confirmat regula principală a interpretării profetice adoptate de mișcarea îngerului al treilea, care a început în 1840. Primul adevăr deschis solului acelei mișcări de reformă a fost descoperit în 1840 și nu a fost cel privitor la ultimele șase versete din Daniel unsprezece. A fost adevărul că toate mișcările de reformă se desfășoară în paralel una cu alta și trebuie aduse împreună, linie peste linie, pentru a identifica trăsăturile mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, care este mișcarea îngerului al treilea. Prima prezentare publică pe care am susținut-o vreodată a fost la o adunare de tabără în 1994 sau poate în 1995. Prezentarea nu a fost despre ultimele șase versete din Daniel unsprezece, ci despre liniile de reformă care se desfășoară în paralel una cu alta.

Când profeția despre islam, a celei de-a treia vai, s-a împlinit la 11 septembrie 2001, ea a fost paralelă cu 11 august 1840. În 1840, o profeție a primei și a celei de-a doua vai a confirmat solia mileritilor, iar la 11 septembrie 2001, o profeție a celei de-a treia vai a confirmat solia Future for America. Recunoașterea acestui fapt a adus o mulțime în mișcare, acolo unde anterior fusese în principal un singur individ. Solia mișcării și solul au ajuns apoi sub atac, întocmai cum istoria anului 1840 devenise punctul central al atacului satanic de-a lungul deceniilor care au urmat.

Cei care s-au alăturat mișcării Future for America au adoptat regulile de interpretare profetică adunate de mesagerul acelei istorii. Una dintre acele reguli, poate cea mai însemnată dintre ele, a fost și este o întreită aplicare a profeției. Mesagerul ajunsese să înțeleagă că anumite adevăruri profetice erau ilustrate prin trei împliniri specifice. Crezând că istoria millerită se repeta în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, s-a văzut că 11 august 1840 prefigura 11 septembrie 2001 și

că și celelalte linii sacre de reformă aveau același semn de hotar.

Maonero a ho phetoa ha mola o mong le o mong o halalelang oa ntlafatso ka hara mola oa lengeloi la boraro a ile a senoleloa ke Tau ea leloko la Juda. Ho ile ha bonoa hore, joalo ka ha histori ea Bamillerite e ile ea phethahatsa papiso ea baroetsana ba leshome ka ho toba ka ho feletseng, le histori ea Future for America e ile ea etsa joalo ka mokhoa o tšoanang.

„Adesea mi se atrage atenția asupra pildei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă s-a împlinit și se va împlini până la cea din urmă literă, căci are o aplicație specială pentru acest timp și, asemenea soliei îngerului al treilea, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Cele șapte tunete din Apocalipsa zece au fost recunoscute ca identificând experiența milleriților de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, precum și istoria de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care va veni în curând.

„Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, era o descriere a evenimentelor care aveau să se desfășoare sub mesajele primului și celui de-al doilea înger...”

„Po tym, jak owych siedem gromów wydało swe głosy, do Jana przychodzi nakaz, podobnie jak do Daniela w odniesieniu do małej księgi: «Zapieczętuuj to, co wypowiedziało siedem gromów». Odnoszą się one do przyszłych wydarzeń, które zostaną objawione w swoim porządku.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tom 7, s. 971.

A fost recunoscut faptul că sora White a spus în mod direct că mișcarea celui de-al treilea înger merge în paralel cu mișcarea primului și a celui de-al doilea înger.

„Dumnezeu a dat mesajelor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Mesajele primului și celui de-al doilea înger sunt încă adevăr pentru acest timp și trebuie să meargă în paralel cu acesta care urmează. Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. «După aceste lucruri», a spus Ioan, «am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui.» În această iluminare, lumina tuturor celor trei mesaje este unită.” The 1888 Materials, 803, 804.

Mișcarea primului și a celui de-al doilea înger merge în paralel cu mișcarea celui de-al treilea înger. Profeția care a împuternicit mișcarea primului și a celui de-al doilea înger a fost împuternicită prin împlinirea unei profeții de timp a primei și a celei de-a doua nenorociri, iar împuternicirea mișcării celui de-al treilea înger a fost realizată prin împlinirea unei profeții a celei de-a treia nenorociri.

La fel ca la 11 august 1840, când mesajul Future for America a fost confirmat, „mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate” de Future for America, iar „o minunată putere de impulsivitate a fost dată mișcării advente”. „Bărbați de învățătură și de poziție” s-au unit cu Future for America, „atât în predicare, cât și în publicare”, a mesajului profetic al Future for America. Regula specifică a Future for America care a confirmat în mod clar

11 septembrie 2001 ca o împlinire a profeției a fost o „triplă aplicare a profeției”.

Kada prihvatimo temeljno razumijevanje islama u vezi s prvim i drugim jedom, kako je prikazano na oba sveta prikaza, zajedno s pisanim svjedočanstvom onih koji su naučavali tu poruku, prepoznajemo određene proročke značajke povezane s prvim jedom i s drugim jedom. Biblija opetovano poučava, na različite načine, da se istina utvrđuje na svjedočanstvu dvojice. Proročke značajke prvoga jada, združene s proročkim značajkama drugoga jada, utvrđuju proročke značajke trećega jada. Trostruka primjena islama toliko je određena u prepoznavanju dolaska trećega jada 11. rujna 2001. da je nemoguće to ne vidjeti, premda većina odlučuje zatvoriti oči pred dokazima.

Aplicarea întreită a profeției a stabilit în mod ferm că al treilea vai a sosit la 11 septembrie 2001. Atunci s-a văzut că regula fusese asociată în mod direct cu solia celui de-al doilea înger, care, în timpul milleriților și, de asemenea, în timpul celor o sută patruzeci și patru de mii, este perioada în care Duhul Sfânt este revărsat. Ambele istorii sunt o împlinire a parabolei celor zece fecioare, iar în parabolă solia Strigătului de la Miezul Noptii este aceea în care se manifestă distincția dintre cele înțelepte și cele neînțelepte și este aceea în care solia celui de-al doilea înger este împuternicită.

„Aproape de încheierea soliei celui de-al doilea înger, am văzut o mare lumină din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele. Și am auzit glasurile îngerilor strigând: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!»”

„Aceasta a fost strigarea de la miezul nopții, care urma să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și pentru a-i pregăti pentru marea lucrare care le stătea înaintea. Cei mai talentați oameni nu au fost cei dintâi care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!»” Scrieri timpurii, 238.

În istoria primului și celui de-al doilea înger, revărsarea Duhului Sfânt este împlinită prin Strigătul de la Miezul Noptii care se unește cu solia celui de-al doilea înger. Aceasta se repetă în istoria celui de-al treilea înger.

„Îngeri au fost trimiși să ajute îngerului puternic din cer, iar eu am auzit glasuri care păreau să răsune pretutindeni: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Această solie părea să fie un adaos la cea de-a treia solie și s-a unit cu ea, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu solia celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu se odihnea asupra sfinților răbdători, care așteptau, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, vestind căderea Babilonului și chemând pe poporul lui Dumnezeu să iasă din ea, pentru ca să poată scăpa de înfricoșătoarea ei osândă.” Spiritual Gifts, volumul 1, 195.

În ceea ce privește o întreită aplicare a profeției, solia celui de-al doilea înger reprezintă o întreită aplicare a profeției, căci, în oricare dintre aceste istorii, Babilonul este căzut de două ori.

Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei. Apocalipsa 14:8.

Îngerul cel puternic din Apocalipsa zece a coborât odată cu împlinirea unei profeții a celei dintâi și a celei de-a doua vai, la 11 august 1840, și, făcând astfel, a prefigurat coborârea îngerului celui puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece, la 11 septembrie 2001. Atunci, acel înger care luminează pământul cu slava Sa a făcut o proclamare.

Și a strigat cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuința demonilor, întăritura oricărui duh necurat și colivia oricărei păsări necurate și urâte.
Apocalipsa 18:2.

Mesajul celui de-al doilea înger din capitolul paisprezece și al îngerului puternic din capitolul optsprezece arată că Babilonul a căzut de două ori, iar mesajul identifică Babilonul zilelor de pe urmă. El identifică Babilonul zilelor de pe urmă, căci cele două căderi anterioare ale Babilonului, în vremea lui Nimrod și în vremea lui Nebucadnețar până la Belșatar, stabilesc caracteristicile profetice ale căderii curvei din Apocalipsa șaptesprezece, care are scris pe frunte: „Babilonul cel Mare”. Pentru a identifica acea cădere a Babilonului în zilele de pe urmă sunt necesari cei doi martori ai celor două căderi anterioare ale Babilonului, căci mesajul zilelor de pe urmă este: Babilonul a căzut, a căzut. Când îngerul puternic a coborât, atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte printr-o atingere a lui Dumnezeu, prin proclamarea Sa El identifică regula unei întreite aplicări a profeției. Întreita aplicare a profeției, care a stabilit ziua de 11 septembrie 2001 ca împlinire a cuvântului profetic al lui Dumnezeu, a fost întreita aplicare a celor trei vaiuri.

La acea împlinire, mulți s-au alăturat mișcării Future for America și au fost convinși de principiile de interpretare profetică folosite de Future for America. 11 august 1840 s-a repetat, iar, prin aceasta, repetarea nu a confirmat regula primară a lui Miller, și anume că o zi reprezintă un an în profeția biblică, căci regula primară a organizației Future for America era că istoria millerită a mesajelor primului și celui de-al doilea înger se repetă în istoria mișcării celui de-al treilea înger.

Pare evident de la sine că, dacă anul 1840 a devenit o țintă specifică a maiestății sale satanice, așa cum Satana este identificat de către Sora White, atunci și istoria zilei de 11 septembrie 2001 avea să fie supusă unui atac asemănător. Astfel, întâlnim teorii ale conspirației care identifică rolul globaliștilor, sau al iezuiților, sau al CIA, sau al familiei Bush, ori al unei combinații a acestor puteri. Aceste teorii, deși conțin unele elemente de adevăr, sunt menite să combată ideea că a fost o atingere din partea lui Dumnezeu aceea care a doborât marile clădiri ale orașului New York, marcând astfel sosirea celui de-al treilea vai în istoria mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Acum se răspândește cuvântul că aș fi declarat că New Yorkul urmează să fie măturat de un val uriaș? Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: «Ce scene îngrozitoare vor avea loc atunci când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.» Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertisment cu privire la ceea ce vine asupra pământului. Dar nu am nicio lumină deosebită cu privire la ceea ce va veni asupra New Yorkului, decât că știu că într-o zi marile clădiri de acolo vor fi doborâte prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că nimicirea este în lume. Un singur cuvânt de la Domnul, o singură atingere a puterii Sale mărețe, și aceste

structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina.”
Review and Herald, 5 iulie 1906.

Teoriile conspirației, fie că nu conțin niciun adevăr, fie că conțin adevăruri parțiale, subminează toate adevărul că activitatea providențială a lui Dumnezeu a fost cea care a adus la îndeplinire evenimentele acelei date. Acele diferite teorii ale conspirației constituie atacul lui Satana din afara mișcării împotriva adevărului, însă el a lucrat, de asemenea, pentru a submina adevărul și din interiorul mișcării. Unul dintre aceste atacuri interne se întemeiază pe respingerea Romei ca subiect al cărții lui Ioel.

Vom analiza acea controversă în articolul următor.

Cuvântul Domnului care a venit către Ioel, fiul lui Petuel. Ascultați aceasta, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării. S-a întâmplat aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Povestiți copiilor voștri despre ea, și copiii voștri să povestească copiilor lor, iar copiii lor altei generații. Ce a lăsat lăcusta roaderă a mâncat lăcusta; și ce a lăsat lăcusta a mâncat omida; și ce a lăsat omida a mâncat viermele nimicitor. Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și jeliți, toți băutorii de vin, din pricina mustului, căci a fost luat de la gura voastră. Căci un neam s-a ridicat împotriva țării Mele, puternic și fără număr; dinții lui sunt dinții unui leu, și are măselele unui leu mare. Ioel 1:1–6.